

PEZIZALE AANVULLINGEN

In Trientalis 21(4) 1969 is een recensie opgenomen van *Pezizales* II. Op p. 28 staat een heel treffende zin: "we hebben nu tenminste een gedetailleerd overzicht over de omvang van de puinhoop, waarmee gemakkelijker de gedachten zijn te bepalen bij het opruimen ervan".

Ondanks de gebrekkige stijl van die zin, begrijp ik wel de bedoeling van de recensent, maar ik zou me zelfs nog wat sterker willen uitdrukken: we hebben nu een overzicht over een detail van de puinhoop. Het is namelijk even verbijsterend als waar, dat we het grootste gedeelte van de puinhoop nog niet eens in zicht hebben.

Als iemand dat wat overdreven voorkomt, doe ik misschien het beste, te citeren wat ik in Gorteria 4(6-8) 1968 heb geschreven (p. 98): "... maar er is niemand en geen boek of overzicht, dat ook maar bij benadering het aantal in omloop zijnde en in het vergeetboek geraakte onder *Peziza* gepubliceerde soortnamen kan opgeven. Ten tweede, niemand weet, hoeveel er onder die beschreven soorten tot het eigenlijke geslacht *Peziza* behoren. Ten derde, niemand is er nog in geslaagd alle voor Europa opgegeven *Peziza*-namen te identificeren; over de extra-Europese bestaat nog grotere onzekerheid". Op p. 99 staat: "Weliswaar is er een remedie op deze onmogelijke toestand, maar laat toch niemand een snelle verbetering verwachten. De te volgen methode houdt namelijk in, dat alle in aanmerking komende literatuur moet worden doorgenomen op zoek naar eventuele *Peziza*-namen; het schijnt dat niemand zich daar nog aan heeft gewaagd. Een klein gedeelte van die lange weg heb ik pas afgelegd, maar mijn kaartsysteem telt al meer dan 2100 *Peziza*-namen".

Zo is dus de situatie. Er worden telkens soorten in ons land gevonden, die met de recente Nederlandse literatuur niet kunnen worden gedetermineerd. Maar de buitenlandse literatuur helpt soms evenmin, of —hetgeen me ook is overkomen— alleen maar schijnbaar positief. Ga je de zaak namelijk tot op de grond toe uitzoeken, dan blijkt hoe voos de hulp was. Daarom zijn opgewekte geluiden schaars, maar ze zijn er wel en het verheugende is, dat leden van de Vereniging, sommige althans, actief meehelpen.

Vrijwel op de dag, dat *Pezizales* II uitkwam, kreeg ik van de familie Piepenbroek (Wilp) een orangerode Disco toegestuurd, die nieuw voor ons land is: *Melastiza greletii* Le Gal. Aangezien het niet onmogelijk is, dat wij in ons land behalve deze en de reeds bekende *M. chateri* ook nog andere *Melastiza*-soorten zullen vinden, lijkt het wel goed de kenmerken van de soorten van dit tot nog toe kleine geslacht in tabelvorm tegenover elkaar te zetten.

MELASTIZA

1. Ornamentatie van de sporen bestaande uit grove wratten en een laag en vaak incompleet netwerk daartussen.
 2. Sporen tot 21 μ lang (gemeten zonder ornamentatie).
 3. Sporen 6-9 μ breed *M. greletii* Le Gal
 3. Sporen 9.5-12.5 μ breed *M. boudieri* (Höhn.) Le Gal
 2. Sporen 23-28 μ lang (gemeten zonder ornamentatie)
1. Ornamentatie uitsluitend bestaande uit een opvallend netwerk.
 4. Sporen korter dan 15 μ , netwerk hoog opgericht (tot nu toe slechts uit India bekend) *M. Rubra* (Batra) Maas G.
 4. Sporen langer dan 15 μ , netwerk laag *M. chateri* (W.G. Smith) Boud.

Dezelfde familie Piepenbroek zond mij bij herhaling exemplaren van Lamprospora cec'hqueraultii (Crouan) Boud., waarvan de sporen in plaats van zuiver rond, duidelijk ellipsoidisch zijn, 17.9-18.3 x 13.4-15.2 μ . Dit is een vorm, die door de Tsjechische mycologen Svrček en Kubička var. ovalispora werd genoemd (en daarna door de Noor Eckblad zelfs tot soort werd verheven). Deze variëteit (of misschien zelfs maar: forma) moet in II 8 in Tabel 6 een plaats vinden, naast "Neottiella" ithacaensis en Leucoscypha, wil hij gedetermineerd kunnen worden.

Tricharina gilva (Boud. apud Cooke) Eckbl., die mij maar van één vindplaats bekend was, werd mij van De Wijtenhorst bij Deventer toegezonden, alweer door de Piepenbroeks.

Dat onvermoeibare echtpaar zond verder van hetzelfde terrein Peziza buxea Quéf. en bovendien -maar dat is alweer een bericht in mineur- een hele reeks Cheilymenias, die ik niet thuis kan brengen.

Tenslotte nog een paar opmerkingen over Cheilymenia stercorea. Als auteurs voor deze soort worden (Persoon) Boudier genoemd, ook wel eens (Persoon ex Fries) Boudier, maar dat is niet juist en, wat nog erger is, heeft tot een verkeerde interpretatie van de soort geleid. Sla je er namelijk het werk van Persoon op na, dan verwijst hij voor de soortnaam 'stercorea' naar Wiggers. Weliswaar is Wiggers niet de eerste auteur, die de fungus, nu bekend als Cheilymenia stercorea, een naam gaf, maar het was Fries, die zijn keus op de door Wiggers gegeven naam liet vallen. En de tegenwoordig bindende afspraak is, dat wij de keus van Fries moeten respecteren. Als je daarna gaat lezen, wat Wiggers over zijn soort heeft mee te delen, kom je tot de ontdekking, dat de beschrijving met drie woorden is afgelopen. Waar een beschrijving zo kort is, moeten de woorden wel zeer zwaar wegen, en een daarvan is "flavus", zuiver geel. Wiggers was dan misschien wat kort van stof, maar hij wist kleuren heel nauwkeurig te precisieren. Zo beschreef hij in hetzelfde werk de nagel van het kroonblad van enkele waterranonkels ook met de kleur "flavus".

Hoe is het echter te rijmen, dat een fel oranje gekleurde soort, zoals wij immers tegenwoordig C. stercorea kennen, oorspronkelijk als zuiver geel werd beschreven? Dat is ook niet met elkaar te rijmen: Fries heeft zich gewoon vergist. Het is zo verbaazingwekkend, dat het zo lang heeft geduurd eer men zich realiseerde, dat óók Fries zich kon vergissen.

Als het goed diep is ingedrongen, dat de soort van Wiggers iets anders moet zijn geweest dan onze tegenwoordige C. stercorea, duiken er twee vragen op: hoe zag het ding van Wiggers er wel uit, en hoe moet de tegenwoordige soort heten?

Op de eerste vraag kan ik geen antwoord geven; er komen twee gele Cheilymenias in aanmerking, maar de te korte beschrijving van Wiggers laat niet toe een keuze te doen. Cheilymenia stercorea blijft voor mij een dubieuze naam.

De tweede vraag kan ik wel beantwoorden, zij het op deze plaats uiterst kort: Cheilymenia ciliata (Bull. ex St. Amans) Maas G.

R. A. Maas Geesteranus.

CONOCYBE BULBIFERA

Tussen Kortenhoef en Vreeland bevindt zich de Vreelandseweg (voor de Kortenhoevers). Een mooie weg tussen de plassen en 's zomers dus erg druk. Vanaf een brug in die weg doken tot 1968 honderden zwemmers het koele water in. Een gevaar voor het verkeer en nadelig voor de beschoeiingen. Dit voorjaar heeft de Provinciale Waterstaat een eind aan de zwemmerij bij de brug gemaakt door aan beide zijden een plantsoentje